

Arrest

**nr. 128 126 van 18 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 juni 2014.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VAN GRASDORFF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Verzoekster vraagt voor de derde maal asiel aan. Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij het arrest van de Raad nr. 87 309 van 11 september 2012 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is. Verzoeksters tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen. In haar derde asielaanvraag verklaart verzoekster dat zij tijdens haar eerste en tweede asielaanvraag gelogen heeft en past zij haar asielrelaas aan. De commissaris-generaal hecht echter ook aan dit nieuwe relaas geen geloof. Verzoeker vraagt voor de tweede maal asiel aan. Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij het arrest van de Raad nr. 92 443 van 29 november 2012 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. In

zijn tweede asielaanvraag geeft verzoeker toe dat het asielrelaas dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag vertelde uitgevonden was en komt hij met een nieuw asielrelaas. De commissaris-generaal hecht echter ook aan dit nieuwe relaas geen geloof.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot de ongeloofwaardigheid van het relaas te besluiten duidelijk uit de stukken in het administratief dossier blijken en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekers betwisten deze vaststellingen niet in hun verzoekschrift.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers wijzen wel op de reisadviezen van de FOD Buitenlandse Zaken voor Nigeria en Liberia. De Raad wijst er echter op dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar het buitenland te reizen en geen leidraad vormt voor asielinstanties bij het onderzoek van asielaanvragen van personen die een vreemde nationaliteit bezitten. Bovendien volstaat het niet om louter naar een algemene toestand te verwijzen, maar moet de asielzoeker zijn concrete problemen aannemelijk maken om een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun relaas slagen verzoekers daar niet in. Uit de reisadviezen blijkt verder ook niet dat er in Nigeria of Liberia op dit ogenblik sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers voeren ook een schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag. Ze stellen dat als ze worden uitgewezen het gezin onvermijdelijk uit elkaar getrokken wordt, met onherroepelijke schade tot gevolg, vooral voor hun twee kinderen. De Raad wijst er echter op dat de schending van artikel 8 van het EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd wanneer de Raad gevat is in het kader van zijn bevoegdheid bepaald in artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in dat geval immers uitsluitend uitspraak over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen. Artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag kan, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen een onthoudingsplicht oplegt of een strikt omschreven plicht om op een bepaalde wijze te handelen. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag niet nuttig inroepen.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijken verzoekers niet aannemelijk te maken dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4.1. Ter terechtzitting alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 4 juni 2014, voeren verzoekende partijen aan dat zij verkeerd geïnstrueerd werden tijdens hun eerste asielaanvraag en zij daarom een relaas vertelden dat uitgevonden werd. Door dit verleden wordt aldus hun latere asielaanvraag gehypothekerd, terwijl zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging hebben, enerzijds omdat eerste verzoekende partij met iedereen in conflict ligt in Monrovia en anderzijds tweede verzoekende partij slachtoffer was van mensenhandel in Nigeria. Tot slot wijzen zij erop dat hun twee kinderen in België geboren zijn.

1.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 4 juni 2014 opgenomen grond.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen de asielinstanties intentioneel hebben gepoogd te misleiden. Verzoekende partijen ondernemen geen poging om deze vaststellingen te ontkrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier, doch beperken zich tot het minimaliseren en vergoelijken daarvan. Hun stelling dat zij verkeerd geïnstrueerd werden tijdens hun eerste asielaanvraag en zij daarom een relaas vertelden dat uitgevonden werd, biedt geen verschoning. Op verzoekende partijen rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over hun asielaanvraag en het is aan hen om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoekende partijen dat ze zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas.

Hoe dan ook, beperken verzoekende partijen zich ter terechtzitting voor het overige louter tot het volharden in en het herhalen van hun asielrelaas, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleren. Dergelijk verweer acht de Raad niet dienstig om de desbetreffende vaststellingen te weerleggen. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat hun twee kinderen in België geboren zijn, wijzigt niets aan het voorgaande vermits dit gegeven geen uitstaans heeft met hun asielrelaas.

1.5. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer hun land van herkomst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS